

Scénář Pater Josef Kordík

Zpracovali žáci ZŠ Železnice: Anna Hiklová, Marek Janda, Jakub Jančar a Daniel Neděla pod vedením Mgr. Veroniky Blažkové

„Jak jsem byl na koupališti v Brné nad Labem. Tam na tom koupališti jsem normálně uslyšel hlas vnitřní: 'Budeš farářem!' Tak nebylo, co řešit.“

Dvaadvacetiletý Josef Kordík tedy odešel z Technické univerzity v Liberci a nastoupil v roce 1970 na teologickou fakultu. Už měl za sebou základní vojenskou službu, kde odposlouchával americkou armádu v Německu. Znalost angličtiny využíval Josef Kordík i dost odvážně, k poslechu komunisty zakázané rozhlasové stanice.

“ Když už jsem byl mazák a nade mnou nějaký bažant mi určoval, který frekvence mám poslouchat, tak jsem mu řekl: 'Viš, co? Já si budu radši poslouchat Svobodnou Evropu.' Smích.. “

Ale všechny příhody z vojny nebyly jen veselé. Například na první výročí okupace Vojsky varšavské smlouvy. Komunisté měli strach z nepokojů. Vojáci museli jet do Prahy, čekali na letišti ve Kbelích. Poplach nastal až za svítání. V Praze byl už klid, ale vozili je na nákladáku, aby lidem nahnali hrůzu.

“ Koukal jsem se z korby vozu. Tam šla spolužačka z průmyslovky, já jsem na ni ani nezavola, tak jsem se styděl za to. “

Josef Kordík pocházel z křesťanské rodiny se silnou morálkou. Doslova řekl, že jeho rodiče víru žili. Měl potřebu hájit pravdu, proto podepsal Chartu 77.

“ Měl jsem informace z éteru. Přestože se to rušilo, jsem si vyhledal, která frekvence se neruší. Text Charty jsem měl odposlouchanej. A věděl jsem, že do toho půjdu. “

Díky svému podpisu se dostal do hledáčku statní tajné bezpečnosti. Netrvalo dlouho a farář Josef Kordík byl obžalován. Soud byl v Lounech.

“ Dostal jsem papír od Krajského národního výboru, že mi odnímají státní souhlas a já jsem to nerespektoval. Říkal jsem, já jsem sem byl umístěný od církve, tak musím dostat papír od církve, že to tady mám skončit. Tak to uznali, ale stejně mi dali podmínku. “

K práci faráře se dostal Josef Kordík až po sametové revoluci v Železnici.

“Nastoupil jsem. 17. prosince 1989. Ozval se mi telefon na chodbě. Tam se mi ozval tam osobní agent a řekl: 'Do smrti neuvidíš estébáka.' Tak jsem trochu zíral, jak estébáci vědí, že už jsem v Železnici, když jsem tu byl pár minut.“

Překvapilo nás, co všechno Josef Kordík zažil a jak se v těžkých situacích zachoval. Žije tak blízko nás a my jsme o něm nevěděli. Napadá nás, kolik bohatých životních příběhů skrývají lidé, které denně potkáváme?